

SANT BENET, UNA INVITACIÓ A LA PREGÀRIA

pel cardenal FRANÇOIS MARTY

La genialitat de sant Benet no consisteix solament a haver-nos recordat la importància de la gratuïtat, la urgència de la lloança del Senyor, sinó d'haver-la inscrita en un ritme de vida, concreta, dels homes i de les dones del seu temps. Tal vegada és el primer en haver pensat amb el lligam entre el treball i la pregària. En el món antic, la contemplació era un ideal aristocràtic, reservat a alguns. El treball, considerat servil, es deixava per a d'altres. En la comunitat benedictina, com en la nostra societat d'avui, són els mateixos homes els invitats al treball, en un servei mutu, i a la pregària, l'obra de Déu. Tot resulta lligat i amb equilibri. Així el treball deixa de ser una esclavitud; també deixa de ser un ídol, com si fos en ell que, en primer lloc, l'home s'hagués de realitzar com a home. Igualment, la pregària deixa de ser un parèntesi en la vida, o l'activitat d'homes que viurien al marge de la societat. Verifica i irriga tota l'existència. Troba el lloc que li correspon en la comunitat i en la ciutat.

«L'oració, problema polític», escrivia el cardenal Daniélou. Voler pregar és d'antuvi tornar a aprendre a viure. I si la nostra manera de viure occidental, el ritme de les jornades, el compàs de les empreses no ens permeten el més lleu recolliment, ens cal recórrer als mitjans que se'ns presenten al davant.

Sant Benet ensenya l'home a treballar per viure i no a viure per treballar. És un problema de societat que ningú de nosaltres no pot resoldre amb arranjaments individuals o amb la fugida al desert. La crisi econòmica que travessem, en la qual molts no troben treball, mentre que d'altres treballen sense mesura, hauria de ser l'ocasió de repensar els nostres ritmes de vida.

En aquesta recerca comuna, els cristians haurien de dir-hi una paraula original, com en va saber donar l'exemple la tradició benedictina al moment de la descomposició de l'imperi romà. El papa Joan Pau II ho recordava amb aquests termes: «Dotat d'una profunda sensibilitat humana, sant Benet, en el seu projecte de reforma de la societat, es fixà sobretot en l'home seguint tres línies directrius:

- el valor de cada home com a persona;
- la dignitat del treball entès com un servei a Déu i als germans;
- la necessitat de la contemplació, o sigui de la pregària: havent entès que Déu és l'Absolut, i que vivim en l'Absolut, l'ànima de tot ha de ser la pregària, per tal que en tota cos .Déu sigui glorificat».

Tothom és cridat a tenir una vida interior, una vida espiritual. El cristià és cridat a viure-la segons l'Esperit de Déu. «Cercar veritablement Déu», diu Regla de sant Benet. I al final d'aquesta Regla: «No anteposar res a l'amor del Crist». El Déu a la presència del qual vivim és Aquell que se'ns va revelar en Jesucrist.

Nosaltres preguem un Déu que és Pare i que té cura de nosaltres des de molt abans que nosaltres hàgim formulat cap petició. No sabem lloar-lo més que amb mots que ell mateix ens ha prestat. Si clamem vers ell, és perquè ell abans ha

11 de maig – Sants abats de Cluny

fet tot el camí envers nosaltres donant-nos el seu propi Fill. No preguem més que Jesús i en ell. Només ell ens dona l'audàcia de dir Pare nostre, d'apassionar-nos pel regne de Déu i per la seva voluntat de demanar dia rere dia el seu pa i el seu perdó. L'experiència espiritual cristiana a la qual sant Benet va consagrar la vida és profundament original en comparació amb tota altra tradició espiritual o contemplativa. No és solament elevació de l'ànima o consciència aguda d'un mateix. És compartició de vida amb Déu, que ha esdevingut nostre en l'Encarnació per tal d'invitar-nos a la seva pròpia comunió trinitària. La contemplació cristiana és desig i trobament del Pare i del Fill en l'Esperit. D'altres tradicions espirituals són respectables. Penso en els tresor de les savieses extremo-orientals. Aquestes no són mai invertibles amb la pregària cristiana.